

Рис. 1.28. Старинна миниатюра от уж XV в.: „античният“ Цицерон е изобразен като писател от средните векове. Съвременният коментар: „Катон (Cato) и застаналия пред него Сципион (Scipio) и Лелиус (Lelius). Отляво е Цицерон (Cicero), който пише трактата си „За старостта“ [1485], с. 163). Цялата обстановка е типично средновековна. Миниатюрата е от [1485], ил.195.

За средновековния персонаж от XII в. от н.е., наричан от по-късните летописци с името „Цицерон“, разказваме в книгата „Началото на Ординска Рус“.

Книгата на Светоний „Животът на дванайсетте цезари“ също е известна само от доста късни преписи. Всички те „тръгват от единствения античен ръкопис“ [760], с който уж разполагал Ейнхард уж около 818 г. от н.е. И той, като създал своята книга „Животът на Карл“, старателно възпроизвел, както се смята днес, „биографичните схеми на Светоний“ [760], с. 280, 281. Това е така нареченият фулдски ръкопис, но „първите преписи от него НЕ СА СТИГНАЛИ ДО НАС“ [760], с. 281. Смята се, че най-старият препис от книгата на Светоний е текст уж от IX в. от н.е. Но той изплува на повърхността едва през XVI в. Според историята на Скалигер другите преписи са датирани около XI в. от н.е.

Фрагментите от книгата на Светоний „За известните хора“ също се появяват доста късно. Най-старият фрагмент е уж от IX в. от н.е. „Ръкописът